

אלוף השש־בש מסביר את נצחונו: אני שולט בתנועות הקובייה!

משה כהן (40), שזכה בתואר אלוף ישראל בשש־בש ל-1973, הינו כיום הסמכות העליונה לפיתרון הדילמה המע־סיקה את רבבות חולי השש־בש בארץ: האם המישחק מבוסס על מזל בלבד — או שיש צורך בעוד משהו?
"כשהשחקנים הם שחקנים רגילים — הקובייה לא משנה הרבה", הסביר השבוע האלוף החדש, תושב מלבס, העובד זה עשרים שנה כאזרח בצה"ל. "רוב המישחק זה דווקא טכניקה. מה שצריך, זה מעט מזל, הרבה שכל, והרבה ניסיון."
אולם, כאשר נפגשים שני מיקצועיים, מעל ללוח משוכב־המשולשים — שונה

הטירונים
קדחת השש־בש, שהיתה מוגבלת לגברים יוצאי עדות־המזרח, פשטה גם בין הוויזוויים, גברים כנשים, בתמונה נוף שהפך כבר מקובל במועדון אברטור הירושלמי של מרקו ונורמן: מירי בן־עמי (מימין), חברת להקת פיקוד־צפון, משחקת בניחותא עם טילבה גג, תירת אנגליה, כשהקי־ביצרים הם נערה־שעשועים שלמה זקס וידידה. בתמונה למטה: האלוף (משמאל) במשחקי האליפות, כשב־זוגו הוא מולי הירשברג, שזכה במקום החמישי.

מלך השש־בש

האלוף
משה כהן בשעת מיש־חק. ידו מעיפה את הקובייה בזהירות כזו שקשה לעקוב אחריה, מוציאה מהקובייה כל מיספר שהוא רוצה.

ב יום הרביעי שעבר, היה משה כהן אלמוני עדיין. למחרת, הפך להיות גיי־בורס של רבבות ברחבי הארץ. וגם מחוצה לה: היה זה לפני חודשים ספורים, שעורך אל־אהרם חסנין הייכל קור־נן, במאמר בעיתונו הרשמי־למחצה, על הפער העצום בין הישראלים לערבים. לדידו, התבטא פער זה בעובדה שהערבים משחקים שש־בש, הישראלים שחמט. לדברי הייכל, סימל הבדל זה את הכל. ביום החמישי שעבר, יכול היה הייכל להתנחם: אם להסתמך על הקדחת שפשה טה לאחרונה בארץ, מתחלקים כבר גם הישראלים לשני מחנות: אלה שמשחקים שש־בש, ואלה שישחקו. לאלה גם לאלה, היה משה כהן, בשבוע שעבר, לאלופם ורבם.

טלקטואלי. "העלאת גירה", כפי שהתבטא צבר שהחל לומד את המישחק, ולא הצ־ליח למצוא בו עניין. אולם לרבבות שנחספו, ולרבבות שהיו סחופים כבר מומן, השש־בש הוא בילוי אידיאלי — דווקא בגלל תכונותיו אלה. ראש עיריית באר־שבע אליהו נאווי, ש־היה אחד מיוזמי האליפות — שנערכה בבית־העם בעירו — כבר צופה גדולות ונצורות. חלומי: לארגן בשנה הבאה אלי־פות בה ישתתפו גם שחקנים מהשטחים — "ואולי גם מהארצות השכנות, מי יודע?" נאווי מתחייב: "אולי גם בזה ננצח אור־הם, אינשאללה."

מומחיותו במישחק לקרדום לחפור בו. הזכות היחידה שהוא שומר לעצמו — לשחק תמיד בלבן. על השחקנים בישראל אומר כהן: "יש בארץ כמה סיגנונות מישחק, לפי ארצות־המוצא. הסורים משחקים אחרת מהעירא־קים. הגרוזינים משחקים עצבנים מאוד. בגלל זה הם לא מרוכזים, ועושים שגי־אות, אבל מה? לאליפות הם הביאו איתם לוחות יפים, משהו יוצא־מכלל."

אחוות עמים

א לה שלא נסחפו עדיין, רואים ב־שש־בש מישחק מונוטוני, בעל אופי מורחי קלאסי, המתמשך ומתמשך עד אינ־סוף בפעילות שיגרתית החוזרת שוב ושוב על עצמה, אינה מצריכה כל מאמץ אינ־

התמונה לחלוטין. או, מתאזנים הטכניקה, הניסיון, השכל. ואז — קובע גילגול הקור־בייה: "כשמשחקים שניים ברמה גבוהה — משחקת הקובייה", מגלה האלוף, "שחקן משובח, יכול לשלוט, לפחות בקובייה אחת, ב־90 אחוז מהגילגולים, להוציא ממנה אי־זה מיספר שרצה."

הוא מניף ידו, ובתנועה מהירה, ללא כל מאניברות נוסח סאלח שבאתי, מרדים כיצד הוא מוציא מהקובייה, פעם אחר פעם, בדיוק את המיספר שהוא רוצה. אלוף ישראל, יליד סוריה שעלה אר־צה בגיל 18, משחק שש־בש כבר מ־גיל 14 — ומעולם לא על כסף: "בהתקווה, בהכובשים, במקומות אחרים, יש אנשים שמשחקים על מאות לירות. מתפרנסים מזה. הם יודעים לשחק, יודעים לתפוס קור־בייה, ומנצחים ברוב המישחקים שלהם." משה כהן לא התפתה מעולם להפוך את

ראש העיר
באר־שבע, אליהו נאווי, שש־בשיסט ותיק, היה מיוזמי האליפות. ניסה כוחו נגד האלוף, הפסיד כמובן.